

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในการพัฒนาประเทศจะต้องพัฒนาคนหรือประชากรในชาติเป็นปฐม เพราะประเทศชาติจะพัฒนาได้จะต้องอาศัยประชากรในชาติที่มีคุณภาพและมีสมรรถภาพสูง ซึ่งหมายถึงประชากรที่มีความสามารถทางสติปัญญามีสุขภาพพลานามัยแข็งแรง มีสมรรถภาพทางกายสูงและยิ่งกว่านั้นต้องเป็นประชากรที่มีระเบียบวินัย มีความมานะอดทน เสียสละเพื่อส่วนรวม ไม่เอารักเอาเปรียบเพื่อนร่วมชาติ อุทิศตนและรับผิดชอบงานในหน้าที่อย่างสุดความสามารถ คุณภาพของประชากรตามคุณลักษณะที่ว่านี้ การกีฬาสามารถปลูกฝังให้เกิดขึ้นแก่ประชากรในชาติได้อย่างไม่ต้องสงสัย¹

การกีฬาเป็นกิจกรรมอย่างหนึ่งที่ประชาชนใช้ในการออกกำลังกาย ซึ่งจะก่อให้เกิดการพัฒนาทางด้านต่าง ๆ คือ ด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา ดังพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช โปรดเกล้าพระราชทานในพิธีเปิดการสัมมนาระดับชาติเรื่อง "การออกกำลังกายเพื่อสุขภาพ" ว่า

ร่างกายของเรานั้นธรรมชาติสร้างมาสำหรับให้ออกแรงใช้งาน มิใช่อยู่เฉย ๆ ถ้าใช้แรงให้พอเหมาะพอดีโดยสม่ำเสมอ ร่างกายก็เจริญแข็งแรง คล่องแคล่ว และคงทนยั่งยืน ถ้าไม่ใช้แรงเลย หรือใช้ไม่เพียงพอร่างกายก็จะเจริญแข็งแรงอยู่ไม่ได้ แต่จะค่อย ๆ เสื่อมไปเป็นลำดับ และหมดสมรรถภาพไปก่อนเวลาอันควร ดังนั้นผู้ที่ปกติทำการงานโดยไม่ได้ออกกำลังกาย หรือใช้กำลังแต่น้อย จึงจำเป็นต้องหาเวลาออกกำลังกายให้พอเพียงกับความต้องการตามธรรมชาติเสมอทุกวัน มิฉะนั้นจะเป็นที่น่าเสียดายอย่างหนึ่ง ที่เขาจะใช้เวลาชีวิต ปัญหา ความสามารถของเขา ทำประโยชน์ให้แก่ตนเอง และแก่ส่วนรวม

¹ จรินทร์ ธานีรัตน์, "แนวคิด การพัฒนากีฬาแห่งชาติ" วารสารสุขศึกษา

ไต่ถ้อยเกินไป เพราะร่างกายอันกลับกลายเป็นอ่อนแอ จะไม่อำนวยโอกาสให้ทำการงานโดยมีประสิทธิภาพได้¹

นอกจากนั้น ปรีดา รอคโพธิ์ทอง กล่าวว่า "การกีฬา และการออกกำลังกายเป็นสิ่งจำเป็นยิ่งยวดอย่างหนึ่งที่มีบทบาทต่อการพัฒนาคุณภาพของประชากร"² จึงเห็นได้ว่าการศึกษาเป็นปัจจัยสำคัญที่จะช่วยส่งเสริมคุณภาพชีวิตของประชากร เพราะประชากรเป็นทรัพยากรที่สำคัญที่สุดในการที่จะพัฒนาประเทศให้เจริญรุ่งเรือง รัฐบาลได้เห็นความสำคัญของการพลศึกษาซึ่งอาศัยกิจกรรมกีฬาเป็นสื่อที่สำคัญในการเรียนการสอน ดังที่แผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2520 ซึ่งใช้ในปัจจุบันได้วางจุดมุ่งหมายในแง่ของพลศึกษาไว้ในข้อที่ 6 ว่า "ให้มีบุคลิกภาพที่ดี มีสุขภาพอนามัยสมบูรณ์ทั้งทางร่างกาย และจิตใจ"³ และในหมวดที่ 6 ข้อ 21 ว่า "รัฐพึงจัดการพลศึกษาในทุกระดับการศึกษา และพึงจัดให้แก่ประชาชนโดยทั่วไปด้วย เพื่อเสริมสร้าง และก่อให้เกิดความสำนึกในคุณค่าของการกีฬา และสุขภาพอนามัย และกิจกรรมการพักผ่อน"⁴

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ระยะที่ 5 ได้กำหนดแนวทางการส่งเสริม และพัฒนาการกีฬา โดยมุ่งเน้นจัดการกีฬาเพื่อมวลชน ให้ประชาชนได้เล่นกีฬาเพื่อออกกำลังกายโดยสม่ำเสมอ และทั่วถึง หวังผลจากการกีฬาในด้านการเสริม

¹พระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช โปรดเกล้าพระราชทานในพิธีเปิดการสัมมนาระดับชาติเรื่อง "การออกกำลังกายเพื่อสุขภาพ" ณ คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล วันพุธที่ 17 ธันวาคม 2523.

²ปรีดา รอคโพธิ์ทอง, "แผนพัฒนา และส่งเสริมการกีฬา," วารสารสุขภาพ พลศึกษา สันทนาการ 8(เมษายน 2525) : 43.

³กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, แผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2520 (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2520), หน้า 1.

⁴เรื่องเดียวกัน, หน้า 16.

สร้างสมรรถภาพทางร่างกาย จิตใจ และสร้างคุณธรรมที่สังคมต้องการ เป็นที่น่า
สังเกตว่าประเทศชาติที่มีกิจกรรมทางกีฬากว้างขวางนั้น ประชาชนมีคุณภาพดี สถิติการเจ็บป่วยน้อย ประชาชนมีประสิทธิภาพในการทำงานสูง
ปัญหาการแตกแยกความสามัคคี ภายในประเทศนั้น มีน้อย ปัญหายาเสพติด และ
อาชญากรรมมีแนวโน้มลดลง¹

คณะกรรมการเกี่ยวกับนโยบายทางการศึกษาของสหรัฐอเมริกา ได้ให้
ความคิดเห็นว่า "การมีส่วนร่วมในการแข่งขันกีฬาจะช่วยเสริมสร้างสุขภาพ และความ
สุขในชีวิต มีทักษะ และอารมณ์มั่นคง มีสมรรถภาพทางสังคม และศีลธรรมจรรรยา"²

กีฬานั้นเป็นที่นิยมเล่นกันในทุกประเทศอย่างกว้างขวางทั้งในสมัยโบราณ
และในปัจจุบันได้มีผู้ให้ความหมายของคำว่า "กีฬา" แยกต่างกันอย่างออกไป เช่น
เกรฟ (grave) ให้ความหมายว่า "กีฬา" คือ กิจกรรมที่ทำให้เกิดความสนุก
สนาน ไม่ใช้งาน หรือภาวะที่ทำให้เกิดความเหนื่อยหน่าย"³ สลัสเซอร์ (slusher)

¹ สำออง พวงบุตร, "การพัฒนากีฬา," วารสารสุขศึกษา พลศึกษา
สันตนาการ 8 (ตุลาคม 2525): 1.

² วรศักดิ์ เพ็ชรชอบ, "การแข่งขันกีฬาในโรงเรียน," วารสารสุขศึกษา
พลศึกษา สันตนาการ 8 (ตุลาคม 2525): 5 อ้างจาก Education policies
Commission, School Athletics: problem and policies, (Washington,
D.C. : National Education Association and American Association of
School Administrators), p.3.

³ วรศักดิ์ เพ็ชรชอบ, "ความหมายและลักษณะที่สำคัญของกีฬา,"
วารสารสุขศึกษา พลศึกษา สันตนาการ 7 (ตุลาคม 2524): 3 อ้างจาก
H.Grave, "A Philosophy of sport," Contemporary Review 78 (December
1960) : 877-893.

ให้ความหมายว่า "กีฬา เป็นส่วนหนึ่งของชีวิตที่ทำให้มนุษย์มีทั้งความสนุกสนาน และความท้าทาย"¹ และพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน ให้ความหมายว่า "กีฬา คือ กิจกรรมหรือการเล่น เพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลิน เพื่อเป็นการบำรุงแรง หรือ เพื่อผ่อนคลายความเคร่งเครียดทางจิต"²

กีฬาและพลศึกษาเป็นของคู่กัน เพราะในการที่จะสอนพลศึกษาให้บรรลุ ความวัตถุประสงค์ จำเป็นต้องอาศัยกิจกรรมทางกายกีฬาเป็นสื่อที่สำคัญในการสอน ดังที่ แม็คอินทอช (McIntosh) กล่าวว่า "กีฬาเป็นสิ่งกลางที่จะนำเด็กไปสู่จุดหมายของการศึกษา"³ ซีตัน (seaton) กล่าวว่า "ปัจจุบันการสอนพลศึกษามุ่งส่งเสริมให้นักเรียนมีทักษะทางกีฬาต่าง ๆ และสามารถเข้าร่วมเล่นกีฬาได้"⁴ และทอมสัน (Thompson) กล่าวว่า "การพลศึกษาให้คุณค่าแก่มนุษย์ คือทำให้จิตใจเข้มแข็ง ร่างกายมีสมรรถภาพทำให้หัวใจใช้งานได้ดี และก่อให้เกิดทักษะส่วนบุคคลที่นำไปใช้ในเวลาว่างให้เป็นประโยชน์ต่อไป"⁵

¹ เรื่องเดียวกัน,

² ราชบัณฑิตยสถาน, พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 (กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์อักษรเจริญทัศน์, 2525), หน้า 101.

³ P.C.McIntosh, Sports in Society (London : C.A., watts and co., 1963), p.201.

⁴ Don Cash seaton, et al., Physical Education Handbook (Englewood cliff, N.J. : Prentice - Hall, 1965), p.5.

⁵ John C.Thompson, physical Education for the 1970's (Englewood cliffs, N.J. : Prentice - Hall, 1971), p.1.

การกีฬานั้นมีคุณค่ามหาศาล เพราะช่วยให้ประชาชน มีพัฒนาการด้านต่าง ๆ คือ ด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา นอกจากนั้นแล้วยังช่วยปลูกฝังคุณธรรมในด้านต่าง ๆ เช่น ความรับผิดชอบ ความมีน้ำใจนักกีฬา ความสามัคคี ความเสียสละ ความเห็นอกเห็นใจ เป็นต้น สตาร์ (star) ได้สรุปประโยชน์ของการแข่งขันกีฬา ดังนี้ คือ

1. เพื่อเปิดโอกาสให้เยาวชนที่อยู่ในวัยเรียนได้มีโอกาสพัฒนาทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม ให้เป็นไปในระดับสูงสุดตามศักยภาพของตนเอง
2. เป็นเครื่องกระตุ้นให้ได้มีโอกาสมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่ต้องใช้ความพยายาม และความสามารถที่สูง ถูกสุขลักษณะ และมีความท้าทาย และในขณะเดียวกันก็สามารถที่จะนำไปใช้ในชีวิตในภายภาคหน้าได้
3. เปิดโอกาสให้นักเรียนได้พัฒนาทักษะ ในกีฬาที่มีความถนัด มีความสนใจ เพื่อให้มีความสามารถในระดับสูงที่สุดตามเอกลักษณ์ภาพ
4. เปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีการระบายความเครียด และความก้าวร้าวออกมาด้วยการแข่งขันกีฬา ซึ่งเป็นส่วนสำคัญในการพัฒนาสุขภาพจิตของบุคคล¹

ปรีดา พัฒนถาบุตร กล่าวว่า

การกีฬาเป็นกิจกรรมเสริมหลักสูตรที่สำคัญยิ่ง เพราะกีฬาทำให้นักกีฬามีพละนาถัยแข็งแรง มีระเบียบวินัย มีความมานะอดทน เสียสละ เพื่อส่วนรวม มีน้ำใจเป็นนักกีฬา ไม่เอาวัดเอาเปรียบซึ่งกันและกัน ตลอดจนสร้างสามัคคีในหมู่คณะ การกีฬาสามารถปลูกฝังคุณธรรมตามลำดับที่

¹วรัถถิติ เพียรชอบ, "การแข่งขันกีฬาในโรงเรียน," วารสารสุขศึกษา พลศึกษา สันทนาการ 6(ตุลาคม 2525) : 5-6. อ้างจาก H.M.Star, "The purpose of competitive Athletics in American Education," American Academy of physical Education Professional Contribution, No.7, p.27.

กล่าวนี้ ให้เกิดขึ้นแก่นิสิต นักศึกษาในชาติได้¹

การจัดการแข่งขันกีฬาให้นักเรียนเป็นหน้าที่หลักอย่างหนึ่งของโรงเรียน อาจจะเป็นการจัดภายนอกโรงเรียน หรือระหว่างโรงเรียน และการแข่งขันภายในโรงเรียน ซึ่งเป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่ง นักเรียนจะได้มีโอกาสแสดงความสามารถของตนเองและพฤติกรรมในค่านต่าง ๆ เช่นการเป็นผู้นำ ผู้ตาม ความเสียสละ เป็นต้น ได้มีผู้ให้ความเห็นเกี่ยวกับการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน เช่น มีนส์ (Means) กล่าวว่า "การแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียนเป็นส่วนหนึ่งของโปรแกรมพลศึกษา และการศึกษาในโรงเรียนที่สำคัญซึ่งโรงเรียนจะต้องจัด เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนในโรงเรียนเข้าร่วมในกิจกรรมพลศึกษา และกิจกรรมนันทนาการตามความสมัครใจ"² คอบบ์ (Cobb) และลีเพลย์ (Leplay) ให้ความเห็นว่า

การแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียนเป็นโปรแกรมที่มีความสำคัญ และเป็นประโยชน์มากที่สุดที่โรงเรียนต่าง ๆ จะต้องวางนโยบาย และวัตถุประสงค์ให้เป็นไปตามหลักการ และปรัชญาพลศึกษา เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกหัดลักษณะการเป็นผู้นำ และผู้ตามในเวลาเดียวกัน รวมทั้งยังช่วยให้นักเรียนรู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ เขาร่วมกิจกรรมตามความถนัด ตามความต้อง

¹ปรีดา พัฒนถาบุตร, "คำขวัญเนื่องในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย," พิธีเปิดการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 11 (24-31 ตุลาคม 2526) (กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526), หน้า 111. (อัครสำเนา)

²Louis E. Means, Intramurals : Their Organization and Administration (Englewood Cliff, N.J. : Prentice - Hall, 1965), p.5.

การ และตามความสนใจของตนเอง¹

จะเห็นได้ว่ากีฬาในสถานศึกษานับได้ว่ามีส่วนสำคัญ และเป็นพื้นฐานในการพัฒนาการเลนกีฬา ออกกำลังกายของเยาวชน² ในระดับสูงขึ้นไป เช่น สถาบันการศึกษา ระดับอุดมศึกษา ซึ่งในระบอบดังกล่าวก็จะมี การจัดดำเนินการแข่งขันกีฬา เช่นเดียวกันกับในโรงเรียน เรียกชื่อว่า กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย หรือกีฬาวิทยาลัยพลศึกษา เป็นต้น กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยเป็นกีฬาที่มีการจัดดำเนินการแข่งขันมาหลายครั้งแล้วก่อนที่จะมีการจัดการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัย/สถาบันต่างๆ ก็มีการจัดการแข่งขันกีฬา เป็นแบบเชื่อมความสัมพันธ์ ทีมเหย้า ทีมเยือน ในกีฬาประเภทต่างๆ กันบ้าง เช่น ฟุตบอล บาสเกตบอล เป็นต้น จนกระทั่งในปี พ.ศ. 2507 ได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการกีฬามหาวิทยาลัยขึ้นเป็นครั้งแรก มีวัตถุประสงค์เพื่อจะช่วยเหลือ นักกีฬา และส่งตัวแทนนักกีฬา ไปเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยโลกที่กรุงโตเกียว³

โดยมีพลเอกประภาส จารุเสถียร เป็นประธาน และมี ม.ร.ว. หลมฉาน หล่มจินทร เป็นเลขาธิการคณะกรรมการกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย คณะกรรมการชุดนี้ได้ จัดตราข้อบังคับขึ้นด้วยความรีบเร่ง เพื่อจัดทีมนักกีฬาไปแข่งขันให้ทัน หลังจากการแข่งขันกีฬาครั้งนั้นแล้ว คณะกรรมการชุดนี้ก็ได้ดำเนินกิจกรรมอื่นใดอีก จึงได้สลายตัวไป

ในปี พ.ศ. 2514 มหาวิทยาลัยต่างๆ มีความตั้งใจที่จะจัดการแข่งขันกีฬาระหว่างมหาวิทยาลัยภายในประเทศขึ้น โดยได้แนวจากการแข่งขันทีมมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ในปี พ.ศ. 2513 จึงได้จัดส่งผู้แทนมารวมจัดตั้งเป็นรูปคณะกรรมการกีฬามหาวิทยาลัยขึ้น เรียกว่า คณะกรรมการกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย (Sport Committee of Thailand = S.C.U.T.) โดยมีศาสตราจารย์ บัณฑิต บุนนาค จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เป็นประธานคณะกรรมการ และมีอาจารย์จรินทร์ ธานีรัตน์ จาก

¹Robert A. Cobb and Paul M. Leplay, Contemporary

Philosophes of Physical Education and Athletics (Ohio :

Charles E. Merrill Publishing Co., 1973), PP 245 - 247.

² ปรีดา รอดโพธิ์ทอง, "แผนพัฒนาและส่งเสริมการกีฬา," หน้า 51

³ จรินทร์ ธานีรัตน์, "ประวัติความเป็นมาของกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย," เอกสารประกอบคำบรรยายวิชาประวัติและปรัชญาการพลศึกษา (P.E. 22) (กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2514), หน้า 1

มหาวิทยาลัยรามคำแหง เป็นเลขานุการ โดยมีสำนักงานตั้งอยู่ที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 กรรมการอยู่ในตำแหน่งคราวละ 2 ปี ตั้งแต่ พ.ศ. 2514 - 2516 และได้ดำเนินการ
 แข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยขึ้นเป็นครั้งที่ 2 ในปี พ.ศ. 2515 โดยมีจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 เป็นเจ้าภาพ

การแข่งขันในครั้งที่ 2 นี้ มีปัญหาทางการเงิน มหาวิทยาลัยต่างๆ จึงช่วย
 กันออกเงินให้ มหาวิทยาลัยละ 15,000 บาท บาง 10,000 บาทบ้าง ซึ่งนับว่าไม่สะดวก
 อย่างยิ่งเพราะเงินนี้ไม่ใช่เงินงบประมาณที่ตั้งไว้ ผู้แทนกีฬามหาวิทยาลัยจึงได้เสนอปัญหานี้
 ไปยังอธิการบดีมหาวิทยาลัยต่างๆ ในที่สุดอธิการบดี มหาวิทยาลัยต่างๆ จึงได้นัดประชุม
 และถือเป็นการประชุมของอธิการบดีมหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยต่างๆ เป็นครั้งแรก ซึ่งต่อมา
 ก็กลายเป็นที่ประชุมอธิการบดีในเรื่องต่างๆ ในที่สุดที่ประชุมได้เสนอให้ศาสตราจารย์อรุณ
 สรเทศน์ อธิการบดีจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เป็นตัวแทนไปเจรจาขอเงินจากรัฐบาล ที่มี
 พลเอก จอมพลถนอม กิตติขจร เป็นนายกรัฐมนตรี ซึ่งท่านได้สั่งการจ่ายเงินให้การแข่งขัน
 กีฬามหาวิทยาลัยครั้งนี้เป็นเงิน สี่แสนบาท โดยยึดถือค่าใช้จ่ายของการแข่งขันกีฬามหา
 วิทยาลัยเชียงใหม่เป็นหลัก และ พลเอก จอมพลถนอม กิตติขจร ได้แนะนำว่า การจ่ายเงิน
 นี้ยังไม่ถูกต้องตามหลักการงบประมาณ ควรที่จะให้คณะกรรมการชุดนี้ทำเรื่องขอทุนอุดหนุน
 อยู่ในงบประมาณประจำปีขององค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย (อ.ส.ก.ท.) ที่
 ประชุมอธิการบดีจึงได้มอบหมายให้ศาสตราจารย์ นายแพทย์บุญสม มาร์ติน เป็นประธาน
 ดำเนินการในเรื่องนี้ โดยมหาวิทยาลัยต่างๆ ส่งผู้แทนเข้ามาร่วมเป็นคณะกรรมการ และได้ตั้ง
 คณะกรรมการชุดหนึ่ง เป็นกรรมการยกร่างระเบียบข้อบังคับกีฬามหาวิทยาลัยขึ้นโดยมี
 ศาสตราจารย์ นายแพทย์บุญสม มาร์ติน เป็นประธาน อาจารย์จรินทร์ ธาณิรัตน์ เป็น
 เลขานุการ ข้อบังคับเสร็จเรียบร้อย แต่เนื่องจากคณะกรรมการกีฬามหาวิทยาลัยได้เคยตั้ง
 มาแล้ว ทำให้เกิดความซ้ำซ้อนขึ้น ที่ประชุมจึงมอบหมายให้ศาสตราจารย์ ปัจจัย บุญนาท และ
 อาจารย์ จรินทร์ ธาณิรัตน์ เป็นผู้ประสานงานกับคณะกรรมการชุดเก่า ซึ่งมี ม.ร.ว.
 แผลมฉานทีสสินทร์ เป็นประธานและผู้อำนวยการองค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทยด้วย
 เพื่อให้ถูกต้องตามระเบียบ จึงได้ปรับปรุงข้อบังคับของคณะกรรมการชุดเก่ากับชุดใหม่ เข้า
 ด้วยกัน ให้ชื่อว่า คณะกรรมการกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย (The University

และได้เสนอเรื่องนี้ให้คณะกรรมการองค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทยซึ่งก็ยอมรับเข้าไป
อยู่ในความอุดหนุนขององค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย โดยในระยะต้น ๆ ให้เงิน
อุดหนุนปีละสี่แสนห้าหมื่นบาท

ต่อมาคณะกรรมการกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ได้สมัครเข้าเป็นสมาชิก
ของคณะกรรมการกีฬามหาวิทยาลัยนานาชาติ (The International Federation
du Sport Universitaire = I.F.S.U.)

โดยชำระค่าสมาชิกปีละ 200 ดอลลาร์ คณะกรรมการกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย
ชุดนี้ประกอบด้วยคณะกรรมการ 2 ชุด คือ

1. คณะกรรมการอำนวยการประกอบด้วย อธิการบดีมหาวิทยาลัยต่าง ๆ
เป็นกรรมการ และมีรัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัย เป็นประธานโดยตำแหน่ง
คณะกรรมการชุดนี้อยู่ในตำแหน่งคราวละ 2 ปี

2. คณะกรรมการบริหาร ได้มาจากผู้แทนจากมหาวิทยาลัยต่าง ๆ โดยเลือก
บุคคลที่ทำหน้าที่ประธาน 1 คน รองประธาน 1 คน เลขาธิการ 1 คน อยู่ในตำแหน่งคราว
ละ 2 ปี

คณะกรรมการบริหารกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ชุดแรกเริ่มตั้งแต่ พ.ศ.
2517 มีอาจารย์จรินทร์ ธานีรัตน์ จากมหาวิทยาลัยรามคำแหง เป็นประธาน อาจารย์ ชม
ภูมิกภาค แห่งมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เป็นเลขาธิการ คณะกรรมการบริหารได้ดำเนิน
กิจกรรมแข่งขันกีฬาเพื่อสุขภาพ สัมมนาเรื่องกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ขึ้น ณ สถาบัน
บัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ และได้เสนอแนวความคิด

ศูนย์บริหารทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ให้มีการส่งเสริมการศึกษาในมหาวิทยาลัย ให้กว้างขวางมากยิ่งขึ้น โดยเสนอให้
 ทุกมหาวิทยาลัยกำหนดให้วิชาพลศึกษา เป็นวิชาบังคับ 2-4 หน่วยกิต และนำเสนอ
 ผ่านคณะรัฐมนตรี คณะรัฐมนตรีมีมติเห็นชอบให้ดำเนินการ และได้ส่งนักกีฬาไปแข่ง
 ชิงกีฬามหาวิทยาลัยโลก ที่อัสราเฮด 1 ครั้ง และส่งผู้สังเกตการณ์ไปเข้าร่วม
 การแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยโลกที่มอสโคว์ ประเทศสหภาพโซเวียต 1 ครั้ง ได้
 รับมอบหมายจากรัฐบาลสมัย ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช ให้จัดโครงการแลกเปลี่ยน
 วัฒนธรรมทางกีฬาระหว่างประเทศไทยกับสหภาพโซเวียต โดยประเทศไทยส่งทีม
 เทเบิลเทนนิสและแบดมินตันไปแข่งขันที่สหภาพโซเวียต และสหภาพโซเวียตส่งทีม
 ฟุตบอลมาแข่งขันที่กรุงเทพฯ

ต่อมาในปี พ.ศ. 2520 ได้มีการปรับปรุงแก้ไข คณะกรรมการศึกษา
 มหาวิทยาลัยให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ให้คณะกรรมการอำนวยการกับคณะกรรมการ
 บริหารกีฬามหาวิทยาลัย มีความสัมพันธ์กันยิ่งขึ้น และให้อยู่ในความรับผิดชอบของ
 ทบวงมหาวิทยาลัยโดยตรง จึงให้อธิการบดีคนใดคนหนึ่ง ในคณะกรรมการอำนวยการ
 เป็นประธานคณะกรรมการบริหาร และให้เจ้าหน้าที่ทบวงมหาวิทยาลัย เป็น
 เลขาธิการ คณะกรรมการอำนวยการ ส่วนคณะกรรมการบริหารฯ ให้เลือกตั้งจาก
 ผู้แทนมหาวิทยาลัย เช่น เกษม และสำนักงานตั้งอยู่ที่ทบวงมหาวิทยาลัย คณะกรรม-
 การบริหารชุดใหม่นี้ มีศาสตราจารย์ ดร.นิพนธ์ ศศิธร อธิการบดีมหาวิทยาลัยศรี-
 นครินทรวิโรฒ เป็นประธานคนแรก ต่อจากรองศาสตราจารย์ จรินทร์ ชานีรัตน์
 ในคณะกรรมการชุดนี้ ได้จัดการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัย ตามปกติ และมีความคิด
 ริเริ่มที่จะให้แข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยในกลุ่มประเทศอาเซียน ซึ่งได้จัดขึ้นเป็นครั้ง
 แรกในปี พ.ศ. 2524 ที่จังหวัดเชียงใหม่

การจัดการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย เริ่มครั้งแรก
 เมื่อปี พ.ศ. 2515 โดยมีมหาวิทยาลัยเชียงใหม่เป็นเจ้าภาพ และได้จัดการ
 แข่งขันติดต่อกันมาเกือบทุกปี จนกระทั่งถึงในปัจจุบัน เป็นครั้งที่ 11 โดยมีจุฬาลง-
 กรณ์มหาวิทยาลัยเป็นเจ้าภาพ ในการจัดการแข่งขันนั้นจำเป็นต้องมีการวาง
 แผน และเตรียมงาน ให้เหมาะสมในก้านต่าง ๆ เช่น การกำหนดวัตถุประสงค์

ระเบียบข้อบังคับ ประเภทกีฬาที่จัดแข่งขัน งบประมาณ การจัดดำเนินงาน สถานที่ สนาม อุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ เป็นต้น จึงจะทำให้ การแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยประสบผลสำเร็จ

อย่างไรก็ตามการดำเนินงานใดนั้นมักมีได้เป็นไปอย่างราบรื่น ปราศจากปัญหา อุปสรรค ด้วยเหตุผลดังกล่าวผู้วิจัยในฐานะครูพลศึกษา มีหน้าที่รับผิดชอบงานสอน การจัดและการทำงานด้านกีฬาทั้งในสถาบัน และระหว่างสถาบัน มีความสนใจ และเห็นความสำคัญของวิชาพลศึกษา โดยเฉพาะการจัดการแข่งขันกีฬาระหว่างสถาบัน นอกจากนี้ในฐานะที่เคยเป็นนักกีฬาตัวแทนมหาวิทยาลัย เข้าแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยหลายครั้ง และเคยสังเกตการณ์การจัดการแข่งขันกีฬาบางประเภทหลายครั้ง ทำให้มองเห็นปัญหาต่าง ๆ มากมาย ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาความคิดเห็นของนักกีฬาและผู้จัดการทีม ที่มีต่อการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ว่ามีความคิดเห็นเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ ข้อบังคับ ประเภทกีฬาที่แข่งขัน งบประมาณ สถานที่ อุปกรณ์ สิ่งอำนวยความสะดวก การจัดดำเนินการแข่งขัน และประโยชน์ที่นักกีฬาได้รับ พร้อมทั้งความคิดเห็นทั่วไป และข้อเสนอแนะ นอกจากจะเป็นการเพิ่มพูนความรู้ ความสามารถ และประสบการณ์แก่ผู้วิจัยแล้ว การวิจัยนี้ยังมีประโยชน์อย่างมากต่อผู้ร่วมงาน หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และมหาวิทยาลัย สถาบันต่าง ๆ เกี่ยวกับการสอนพลศึกษา การจัดและดำเนินการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยในโอกาสต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักกีฬา และผู้จัดการทีมเกี่ยวกับการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย
2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักกีฬา และผู้จัดการทีมที่มีต่อการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย

สมมุติฐานของการวิจัย

นักกีฬาและผู้จัดการทีมที่มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ไม่แตกต่างกัน ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05

ขอบเขตการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาถึงความคิดเห็นของนักกีฬาและผู้จัดการทีมที่มีต่อการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ตั้งแต่ครั้งที่ 1 จนถึงครั้งที่ 11
2. การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาในด้าน วัตถุประสงค์ ขอบบังคับว่าด้วยการจัดการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ประเภทกีฬาที่จัดแข่งขัน งบประมาณ สถานที่ สนาม อุปกรณ์ สิ่งอำนวยความสะดวก การจัดทำแผนการแข่งขัน ประโยชน์ที่นักกีฬาได้รับ ความคิดเห็นทั่วไป และข้อเสนอแนะเท่านั้น

ข้อตกลงเบื้องต้น

ผู้วิจัยถือว่า กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ตอบตามความรู้สึก ความคิดเห็นที่แท้จริง และตอบด้วยความจริงใจเชื่อถือได้

ความไม่สมบูรณ์ของการวิจัย

ผลการวิจัยครั้งนี้อาจไม่สมบูรณ์ เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างประชากรบางคนอยู่ในสภาพที่ไม่พร้อมที่จะตอบแบบสอบถาม เช่นมีความอ่อนเพลีย และเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างประชากร รุ่นแรกๆ ใต้น้อย อาจจะทำให้ผลการวิจัยคลาดเคลื่อนไปบ้างเล็กน้อย

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

ความคิดเห็น หมายถึง ความคิด การตัดสินใจ ที่แสดงออกใน

นักกีฬา	หมายถึง	การตอบแบบสอบถาม นักกีฬาที่เข้าร่วมแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัย แห่งประเทศไทย ครั้งที่ 11 พ.ศ. 2526 และครั้งที่ผ่านมา
ผู้จัดการทีม	หมายถึง	ผู้ควบคุมนักกีฬาแต่ละประเภทในปี พ.ศ. 2526 และผู้ควบคุมนักกีฬาในครั้งที่ผ่านมา

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. ทราบความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย
2. เป็นแนวทางที่จะเสนอแนะ แก้ไข และปรับปรุง เกี่ยวกับการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ในครั้งต่อไป

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย